

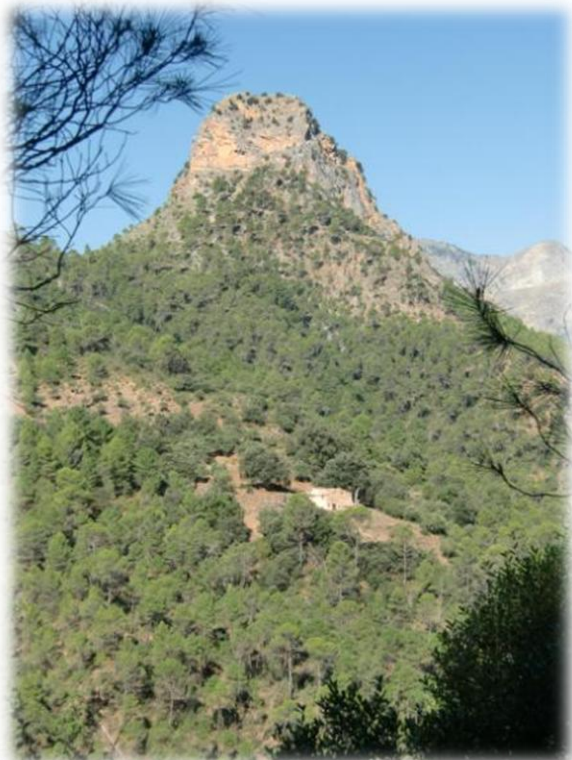
We blijven in de vallei van de Guadalquivir. Er zit wel degelijk vis in het water. Het weer blijft mooi en droog met temperaturen rond de 20° C.

Er is een grote verscheidenheid aan boomsoorten. In de lager gelegen gebieden staan er vooral loofbomen. In de hoger gelegen gebieden zien we vooral eiken en pijnbomen.

De druiven zijn rijpen Frans kan er niet afblijven. Ivo heeft letterlijk een sprinkhaan aan het been. Op een bepaald ogenblik begint de sprinkhaan naar boven te kruipen, gelukkig langs de buitenzijde van de broekspijp.

Na de wandeling rijden we naar onze nieuwe vakantiewoning in Puebla de Don Fadrique. Er zijn vijf slaapkamers en vier badkamers. Ik heb geluk en mag als eerste een kamer kiezen. Ik neem dan ook een kamer met bijbehorende badkamer.

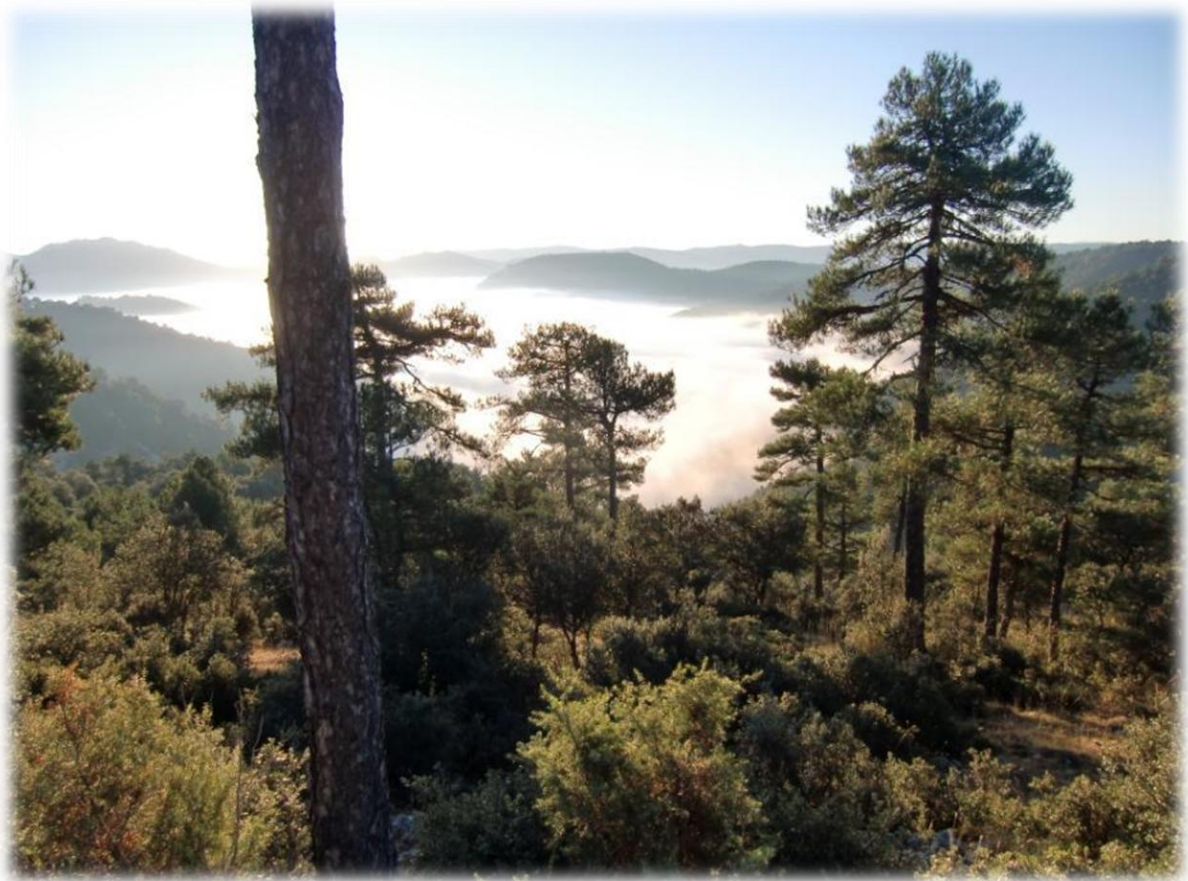

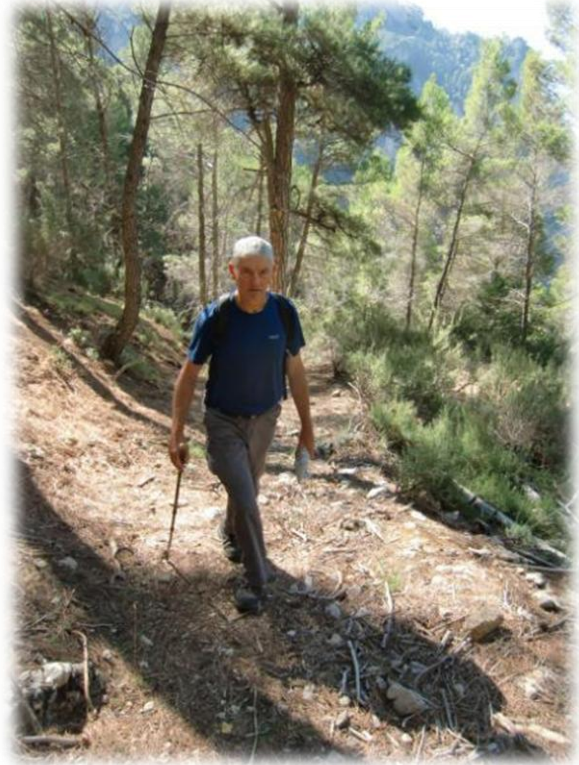
Woensdag 9 oktober 2013

- Van : Coto Rios 660 m
- Naar : Pontones 1.380 m
- Afstand : 24 km
- Duur : 7 uur

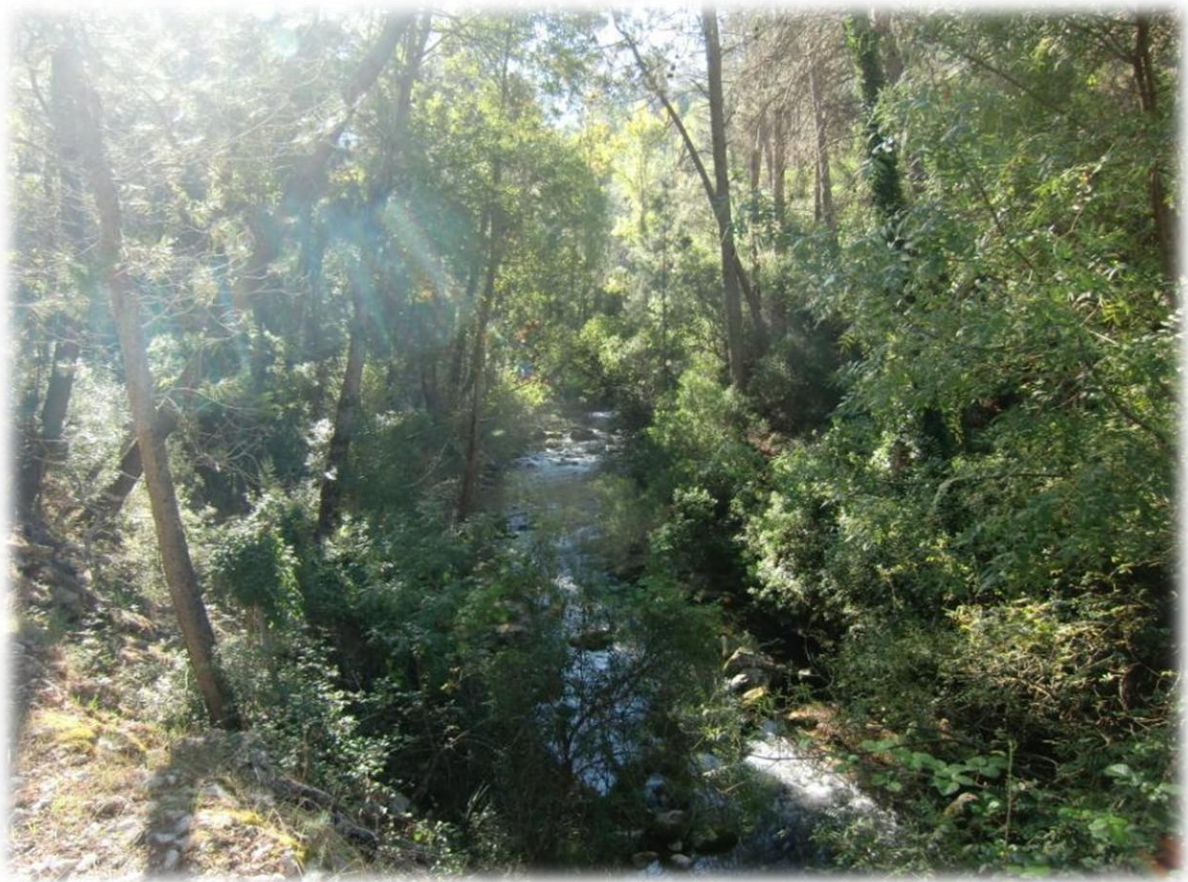
Ondanks we nu in een andere woning verblijven dienen we vandaag toch nog een laatste keer een lange afstand af te leggen met de wagen. We vertrekken dan ook vroeg in de ochtend.

Onderweg passeren we het stuwmeer van Tranco de Beas. Het stuwmeer wordt bevoorraad door de Guadalquivir. De bouw van de dam begon in 1929 en duurde tot 1944.

Ik stap vandaag met Guido en met Ivo. Frans stapt vandaag met Josine en uiteraard hopen we terug dat we ze rond de middag ontmoeten zodat we samen kunnen eten.

Voor het aanleggen van de stuwdam van Tranco de Beas heeft men talrijke dorpen met grote boerderijen en landerijen onteigend. Ook het kasteel van Bujaraiza kwam onder water te staan. Bij laag water kan men nog het puntje van een van de torens zien.

We bevinden ons nog steeds in het natuurpark van de Sierra de Cazorla, ver weg van de Spaanse Costa's is het hier rustig vertoeven.

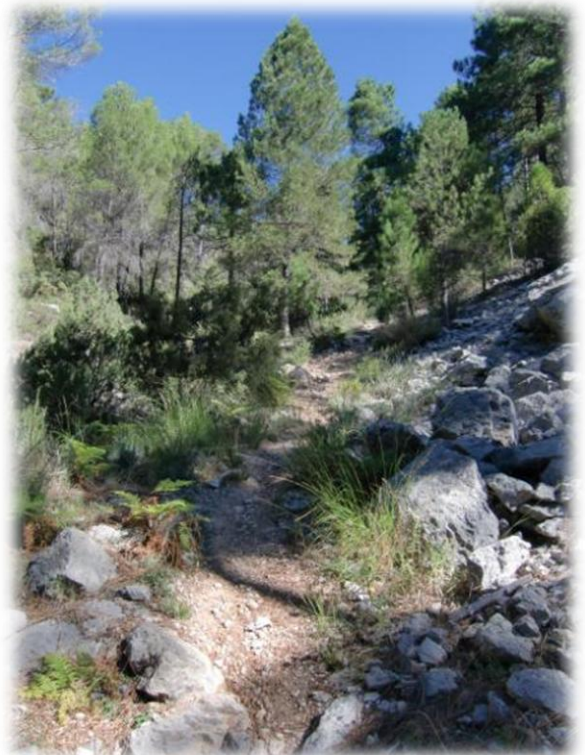
Het natuurpark waar de Sierra de Cazorla deel van uitmaakt, is het grootste aaneengesloten bosgebied van Spanje (214.300 hectare). Het omvat in totaal 26 stadjes en dorpen en is in 1983 door Unesco uitgeroepen tot natuurpark.

Regelmatig zien we hoog in de lucht grote roofvogels vliegen, vermoedelijk arenden of gieren. Zo hoog in de lucht zijn ze moeilijk van elkaar te onderscheiden. Fotograferen gaat al helemaal niet.

Met veel geluk hebben we dan toch enkele vluchtende herten kunnen fotograferen. De mannetjes hebben een gewei dat ze jaarlijks afwerpen, waarschijnlijk om energie te besparen in voedselarme jaargetijden.

De weg is ruw maar mooi. Het weer zonnig en niet te warm. Zo hebben we het graag.

Nagenoeg alle dagen komen we hier, in deze tijd van het jaar, nog kudde schapen tegen.

Onderweg zie ik een poot liggen van een schaap of van een gems. Is dit het restant van een slachtoffer van een wolf, van een lynx of is het gewoon slachtafval?

Ons eindpunt voor vandaag is het piepkleine dorpje Pontones. Behalve enkele huizen is er niet veel te zien.

In Pontones is er wel een refugio die het gehele jaar open is.

Wederom hebben we een hert op de gevoelige plaat kunnen vastleggen. Alle herten hebben een kortharige vacht, een kort staartje, een lenig lichaam, slanke poten en een slanke hals. Ze hebben grote, hooggeplaatste oren en grote, aan de zijkant geplaatste ogen. Bij veel hertachtigen hebben de jongen een gevlekte vacht, die dient als camouflage op de bosbodem.

Donderdag 10 oktober 2013

- Van : Pontones 1.380 m
- Naar : tot de weg in Las Nogueras 1.270 m
- Afstand : 25 km
- Duur : 7 uur

We vertrekken terug vroeg in de ochtend. De afstanden die we in de Sierra de Cazorla dienen af te leggen zijn niet zo spectaculair lang maar op de bergwegen heb je de ene bocht na de andere. Je haalt er met de wagen slechts een gemiddelde snelheid van om en bij de 40 km/u.

Voor de zon goed en wel opkomt hangt er soms in het dal nog wat mist of lage bewolking.

De GR 7 is zowat 10 jaar geleden uitgezet in Spanje. Hij werd toen ook geheel bewegwijzerd. Evenwel werden er geen middelen vrijgemaakt om de bewegwijzering te onderhouden. Vele paaltjes en tekens ontbreken dan ook op het pad.

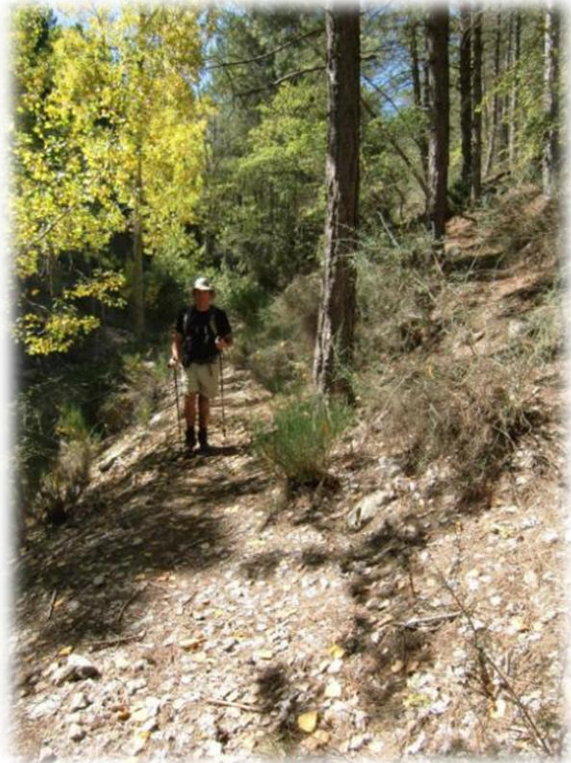
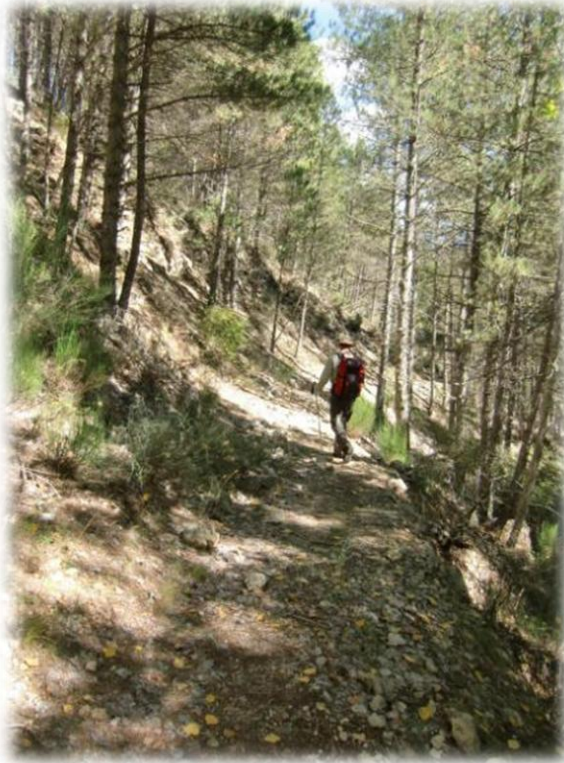
Van de GR 7 zijn nooit topo's verschenen. De GR 7 komt ook niet voor op de topografische kaarten. Je kunt hem dan ook alleen maar lopen met behulp van een wandel gps.

We moeten een hek van een weide openen en we moeten de gehele weide oversteken. Er staan koeien in de wei maar ook een flink uit de kluiten gewassen stier. We doen de oversteek dan ook voorzichtig. Gelukkig negeert de stier ons volkomen.

De zoveelste kudde schapen dient baan te ruimen om ons doorgang te kunnen verlenen. De kudde is steeds onder toezicht van een herder die slechts zelden een hond bij zich heeft.

Een versnapering onderweg. Frans eet al rechtstaand terwijl Ivo er zich rustig bijzet in schoenmakerszit.

Een van de vele witte bergdorpjes die onze weg kruisen komt in zicht. Meestal vind je er geen bevoorrading.

